

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Όγδοος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι 'Αθήνας.

Χίλια όκτακίσα κι' ένεννήντα ένα,
πάντα κάθε χρόνο τή συνειθισμένα.

Τών ύρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό Ρωμύς τήν εβδομάδα — μόνον μία φορά άά βγαίνει,
κι' όταν έχω έξουνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνορηγιάς άά διγωμαί — γιατι λεπτά δέν έχωμε,
και 'στών 'Αθηνών τήν πόλιν — και εις τήν άλλοδασην,
και εις τήν 'Ελλάδα όλην — δίγοις νάξια κι' έντροπην.
Συνορηγή γιά κάθε χρόνο — πράγκα δώδεκα και μόνα.

Γιά τή ένα ζ,ως μέρη — δεκαπέντε και 'στέ χίρη.
Κι' ένα φύλλο έν κρατής — έγινε συνορηγιάς,
κι' όσοις τόν παρά δέν δίδει — άά τόν φάη μάτρο φίδι.
Γράμματα και συνορημαί — άπ' εύθείας προς έμά.
Γιά τή σόρα και τή μέρα — κάθε φύλλο μία δεκάρα.

Όγδόν Δεκεμβρίουν κι' εικοστή
και πάλι μποναμάδες θαυμαστοί.

Τρακόςια έξήντα κι' έπτά
κι' άς στέλλουν άπ' έξω λεπτά.

Μποναμάδες μας κι' εύχαίς,
όπου πέφτουν σαν βροχαίς.

'Στόν Βασιλέα μας λουφέ και σιδερίνα 'γαρά
και νά μην πάθη άλλοτε τήν άνεμοβλογιά.

Είς τόν Ζαχμή φίμωτρο τή στόμα του νά φράξη
πριν μέ τή λόγια τή πολλά ταυτιά μας νά τρομάξη.

Είς τόν κλειόν Διάδοχον τής άστραπής τή άπι
και Μανωλάδες δωραεν και χάρισμα Παλάτι.

'Στόν Υπουργόν των Ναυτικών μία νύρη όλο ταλαντα
κι' ένα καράκι άπ' αυτά που τριγυρνούν 'σά Κάλαντα.

'Στόν Πρίγκηπα Γεώργιον, των θαλασσών τή θρίμμα,
άρσενικι και σίδερω νά πάρη 'λίγο αίμα.

Είς τόν Γεροκαστόπουλο, τού Θεωρή τόν στύλο,
εις τήν καινούρια έκλογή νά φάη τόν Γαρούλλο.

'Στόν Τελετάρχη τής Αύλης, Σταμάτη τόν Μπουντούρη,
έν κοντάρι τρεις όργυμαίς γιά κάθε νταβατούρι.

Είς τόν Τρικούπη τόν βουδύ τή Κατηγορητήριον
νά τή ματαχειρίζεται εις τή άροδευτήριον.

'Λίγο μαντζούνη δυνατό 'στόν Φίλιππα τόν Λίλη
κι' άπο χαρτόνι τριαντά 'στόν Θών και τούς έν τέλει.

Είς τόν Δραγούμη μωροδίξια άίμωσις νά ραντίζεται
όταν 'στό βήμα τής Βουλής καμμία φορά σκοτίζεται.

'Στόν Κοτζαμπάση Θεωρή 'Αλήπασκας νά γίνη
και νά μας πνίξη μία χαρά σαν τήν κυρά — Φροσύνη.

'Στόν κύριον 'Αναργύρον μέ τόν σοφό τόν νού
τών 'Αναργύρων τήν εύχήν, Κοσμά και Δαμιανού.

'Στόν Δελιγιάργη σαν άσκι γιά όλα νά ρουσκώνη,
άλλά και ζυδι κάμποσο νά πνή σαν θυμώνη.

'Στόν Θεοτόκη άγαυρα τήν κούτρα του νά γέρνη,
ταξείδιχ ός 'στην Κέρκυρα και κόρτε όσο πέρνει.

Εἰς τὸν Βουλπιώτη τὸν λιγὸν τοῦ Τάκη του τῆ μέση
καὶ τέλος νὰ φιλιωθῆ μαζὶ μὲ τὸν Μπουτσοῦρη.

Σπαθιὰ 'στὸν Ζώτο, ποῦ περᾶ γιὰ ξιφομάχος πρώτος,
κι' ἀπ' ὅλους τοὺς πολέμους τοῦ νὰ βραίην πάντα σότος.

Σφουρίτραις 'στὸν Χατζόπουλο, ποῦ λόγους μαγειρεύει,
γιὰ νὰ σφουρίξῃ πρὸ πολὺ ὑπόταν ρητορεύη.

Εἰς τὸν Πατριδὴ τὸν σορὸ τὸν καὶ 'Αντεροβαλτή
κάθε Παιδείας Ἰπουργὸ νὰ ἔχῃ 'Εριάλτη.

'Στὸν Γιώργη Φαρμακόπουλο, ποῦ θέλλει ὡς τὸ κρίνον,
νὰ χαίρεται τὸν θῆον του κι' ὁ θῆος του ἰκίον.

'Στὸν Γεωργαντὰ ὡς ὄνειρο νὰ ἔχῃ τακτικὸν
πῶς Ἰπουργὸς βαπτίζεται τὸν Στρατιωτικὸν.

Εἰς τὸν Μανίτα τὸν πολὺ, λιθίντη ζηλευτό,
ἂν γίνῃ κόμμα τέταρτο νὰ πάη καὶ σ' αὐτό.

Εἰς τὸν Σισμάνη φέρμαλη καὶ λύρα Γκραββαρίτη
κι' ἐπὶ ὄρακι μεταξωτὸ εἰς τὸν Βλαχωρίτη.

Γιὰ πάσσα τίμπο μερικὰ 'στὸν Βάρβογλη φροντούκι,
μὰ κάππα 'στὸν Χρηστόπουλο καὶ 'στὸν Δαγρὲ τοῦ Λούκι.

'Στὸν Κώστα Κωνσταντόπουλο κευράγιο γιὰ τὸ κόμμα
καὶ εἰς τὸν Σωτηρόπουλο τῆς πακρούνας χρώμα.

'Στὸν Ρέλλη δύναμι πολλή καὶ κάθε τόσο φόρα
κι' ὑπομονὴ καὶ λάρυγγ ὡς πῶ νὰ φθάσ' ἡ ὄρα.

Μακρὺ καὶ κατακόκκινο τοῦ Φιλαρίτου σκούφο
καὶ 'στὸν Παυλόπουλο πουλὶ ὑποὺ τὸ λίνε μπουφο.

'Στὸν Πέτρο τὸν ὑπνωτιστὴ, ποῦ πάντα τὰ αστίζει,
καμπόσκις ὑπερήτραις γιὰ νὰ τῆς ὑπνωτίζει.

'Στὸν Κώστα Κατσικόπουλο γκαζυρίτῃ καὶ μισήθραις
κι' ἓνα σαπῖνι Κρητικὸ νὰ κἀνῃ μπουρμπουλήθραις.

'Στὸν Φύλλα φύλλου 'στᾶχμαρ ποτὶ νὰ μὴ γυρεύῃ
καὶ τοῦ Μπουριδῆ φρέσκα' αὐγὰ νὰ παρρητορεύῃ.

'Στὸν Πατριλιὰ πετράλιο τῆς τρίχαις του ν' ἀλείφῃ
καὶ 'στὸν μικρὸ τὸν Χαϊδὰ μικρὴ κοκκίνα νύρη.

Εἰς τῶν Πατρῶν τὸν Κάτωνα χειρόκτις φιλντεκὸς
καὶ λάδι νὰ μοσχολοᾷ 'σὸν μοσχοποντιῶς.

Εἰς τὸν Σταμάτη τὸν γιαντὸ κλυστῆρι γιὰ τὸ στόμα του
καὶ 'στὸν Βαγγέλη Τσαρλαμπὰ φτημασίλι γιὰ τὸ χρώμα του.

'Στὸν Σηληζιὸν πύγκαι τὴν πρώτη του ρωνή
κι' ἔφτες πάλι κότσουρας σὺν πέρου νὰ γένῃ.

'Στὸν Κουκουκιώτη ὄμορφα σὺν τὸν ἀρχιὸ Πάρι
κι' ἄλλη Γαλλίδα ὄμορφη σὺν τὴν Σουλὴ νὰ πάρη.

'Στὸν κύριον Κοντόσταυλον νὰ εὐρῆ τέλος κόμμα
καὶ κοντιλίμ δυνατὸ 'στὸν κάθε κόντι-Ρώμα.

Εἰς τὸν Πατάκη τὸν κρυψό, ποῦ τρίχει παρκαφόρι,
ἓνα καπέλο Ρου-Βλάς νὰ ραίνεται νέτορος.

'Ἐνα γαρτοφιλάνο 'στὸν ἄμιρο Μπασιᾶ,
ποῦ ἀκούεται πάντοτε μὲ τόση μπαμποσιᾶ.

Εἰς τὸν Ζωγράφου, λαίμαργο 'στὰ νούμερα κοράκι,
ἐν τεύχος ἀριθμητικῆς ἀρχαίας τοῦ Γεράκι.

Τρεῖς γλώσσαις εἰς τὸν Μπούμπουλη πατόκορρα νὰ 'βρίξῃ
καὶ 'στὸν μικροῦλη τὸν Ζερβὸ γιὰ γάλα ροζοβίξῃ.

Θάρορος 'στὸν Ἀργυρόπουλο κι' ἓνα μεγάλο κόπανο
τὴν γούνα τοῦ Πρωθυπουργοῦ νὰ κἀνῃ κουρελόπανο.

'Στὸν Βαλαμάκη πρὸ καλῆ Γραμματικῆς νὰ μάθῃ
καὶ Ἰπουργὸς νὰ βαπτισθῇ πρὶν μαρμασμὸ νὰ πάθῃ.

'Στὸν Γεωργῆ Κόρρα Ἰπουργὸς τώρα κοντὰ νὰ γένῃ
γιατ' εἶναι κρῖμα κι' ἄδικο μὲ τὸν καυμὸ νὰ μένῃ.

Παλάντα τοῦ Ζυγομαλά ἔδω κι' ἐκεῖ νὰ γέρῃ
καὶ σκούρα τοῦ Πρωθυπουργοῦ νὰ τοῦ τὰ καταφέρῃ.

Εἰς τὸν Λεθιδῆ, τὸ γνωστὸ τοῦ Κορδοῦνι ἀνήνι,
νὰ γίνῃ Γκιώνης 'γρήγερ κι' αὐτὸς γιὰ τὸ Κορδόνι.

'Στὸν Φλογαίτη τὸν σκυρτό, ποῦ στέκει σὺν Νύθη,
ἓνα φαλλίδι κοφτερὸ τὰ νύχια του νὰ κἀνῃ.

'Στὸν Κυριακούλη τὸν γοργὸ περπατησιᾶ λαγού
γιὰ τὸ χαρτοφιλάνιον βεβαίου Ἰπουργοῦ.

'Στὸν Κοσσονάκο λιθεντιᾶ, 'στὸν Φλίσσα ἓναν κούκο,
εἰς τὸν Κοκκίθη ἐπὶ παλὰ καὶ πλαταῖς 'στὸν Γιαννούκο.

'Ἐνα μαχαίρι ξυλινὸ 'στὸν Νίκο Κοντογιάννη
μὲ τούτο τὸν Ἀρμάλιο καμμιὰ φορὰ νὰ κἀνῃ.

Ἐπὶ τὸν Χατζηγάκη, Θεσσαλὸν, μιστὸν φιλεπατριεῖς,
μειλίτην περισπούδαστον περὶ λαθρεμπορίας.

Ἐπὶ τὸν Σάκκη δρόμους, ἔσθον Εὐταξία γαλίτσα,
καὶ τσουχτερὴ κοπανιστὴ ἔσθον νέο Κοπανίτσα.

Ἐπὶ τὸν Ζαρίμπα, τὸν Ἀζα, τὸν Τάκη καὶ τὸν Φίλω
ὀλίγο φανικὸν ἔξυ καὶ ξάπλωμα ἔσθον ἦλιο.

Ἐπὶ τὸν Καραπάνο κήθον καὶ μιὰ μεγάλη κάτσα
καὶ παστρικάς βλαχοκάτσας ἔσθον ντιστεγμὴ Παλάσκ.

Ἐπὶ τὸν Γεωργόπουλο ἂν ἄνθη καὶ λιγία
καὶ πού καὶ πού νὰ πίνεταί μετὰ τοῦ Χατζηγάκη.

Ἐπὶ τὸν Ταρμαζή καρφαζιάς καὶ βῆμα νὰ μὴν κόνη
ὅσας φορὰς κι' ἂν διώχνεταί ἀπὸ τὸν Δελιγιάννη.

Κτῆνι ἔσθον Λυμπερόπουλο γιὰ τὰ πυκνὰ μαλλιά του
καὶ ἔσθον Γεωργάκη τὸν Παχὺ φασκιάς γιὰ τὴν κλιγιά του.

Ἐπὶ τὸν Ἀλίκο τὸν Σκουζὶ τραπίζια καὶ βιελά
γιὰ ὅσους Δελιγιαννικοὺς πηγαίνουν ἔσθον Ἐλεχά.

Ἐπὶ τὸν Μαυροκέφαλο τοὺς ἀριθμοὺς ν' ἀφήσῃ
πρὸ τοῦ μ' αὐτοὺς τόλμαυρο κεφάλι του ἀσπίρη.

Συναχμική ἔσθον Κοκωσλή καὶ κλέρα ἔσθον Κομνὰ
τοὺς πολεμικοὺς τὸν Ρωμηῶν νὰ δέρη ἔσθ' ἀχμινά.

Ἐπὶ τῆς Βουλῆς τὸν Πρόεδρο κημύσση Καρραφίνη
γιὰ νὰ μ'πορῇ καὶ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια νὰ μὴν κλείνη.

Ἐπὶ τὸν Τατράκη τὸν Πιερὶ γιὰ τὰ μαλὰ βατοῖνα
καὶ κλέρο ἔσθον Μουτσόπουλο τοῦ φίλου του Ρετσίνα.

Εἰς τὸ Χιωτάκι τὸν Συγγρῶ νὰ γίνεται παλούκι
εἰς τὸν διαθόντρου Θεωδῶρ, τὸ ἀμυαλο κυλούκι.

Ἐστὸν Τηηακὸ Μαυρομυακρ ἔταν παππῶ γιὰ πλῆρι
κι' εἰς ὄσους δὲν ἀνέφερα τῆς Παναχίης τῆ χαρι.

Ἐστὸ νῆο Χαβιχρόζανω τῆς πῆνας νὰ ψεφῆση
καὶ μία ψῆθα μπωναμῶ τὰ κῶλα του ν' ἀφήση.

Ἐστὸν Σγούτῃ κι' ἄλλας δωριάς ἀπὸ τὸν Θεωδῶρκα
καὶ ἴρηγορα νὰ γιχτρευθῆ τὸ καθε του μαράκι.

Γούρι Ἐστὸν Σιδηρόδωρον τῶν Καλαυῶν καὶ Μύλων
γιὰ νὰ μὴ γίνῃ κι' ἄλλοτε τῆς Ἐριῶς τὸ Μῆλον.

Εἰς τὸν κυρίαρχον λαὸν μαχαίρι καὶ πιστόλι
νὰ τάχη διασκιάσαι καθημερινὴ καὶ σῶλη.

Ἐστὸς μὴ μοῦ ἀπτου ντισογαμῆ μὲ τὰ πολλὰ τὰ κάλλη
τίτλους τῆς εὐγενείας τῶν ἀπὸ χαριτῆ μπακάλη.

Ἐστὸς Τζογαδόρους κόψιμο τῆς τράπουλας καὶ πλοῦτη
μὲ τὸ χαρτοκράνησμα καὶ μὲ τὸ μπαλαμοῦτι.

Νέριτῃ γιὰ ὄρομο Ἐστὸς γαμπρούς τοὺς καψοφουκαράδες,
ποῦ καθημῆ νὰ βλαστομηζῶ πῶς ἔβρητῃ μὲ παραδες.

Ἐστῆς Ἀμαζόνιας τοῦ συρμῶ, ποῦ ἔχουν φαντασία,
τὴν παρδαλὴ γαιδοῦρα μου νὰ κάνουν ἱππασία.

Εἰς ὄσους Σκακαράκιδες φερμαρῶν τὰ σαλόνια
ξυλίνους καραγιόζιδες μὲ σπάθαις καὶ γαλόνια.

Τοῦ καθενὸς Συνοδικοῦ ραβδῶ γιὰ πατερίτσῃ του
τοὺς ἐν Χριστῶ συλλειτουγοῦς νὰ ὀερνη Ἐστὰ καπρίτσῃ του.

Εἰς τοὺς γιχτρούς μικρόθια νὰ ἔρισκουν τοῦ νεροῦ
γιὰ νὰ πεθινώμω μ' αὐτὰ καὶ ἔχι κευτροῦ.

Ἐστὸς ἀμαξαδες καὶ λοιποὺς ἀνέτους νὰ πλακίονω
ὄσους ἀπὸ μικρόθια καὶ σκατωμοὺς γυτότων.

Ἐνα σωρὸ μπαστάρδια εἰς τὸ Βρεφοκομῆτον
κι' ὄκτω χιλιάδες ποτικούς Ἐστὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον.

Ἐστὸς λοιποῦτας σούφρωμα παντὸς τυχόντος πράγματος
καὶ νὰ ἱρῶσουν Σύλλογον δυνάμει Διατάγματος.

Εὐχὴ Πρωτοχρονιάτικῃ νὰ μὴ ἔβρητῃ γιὰ πάντα
εἰκόνας ποῦ μοῦ σούφρωσε τὴν ἀτυχῆ μου τσάντα.

Εἰς τοὺς κλητήρας νὰ κυλοῦν σὲ μὴ καὶ σ' ἄλλη βρώμα
χωρὶς νὰ πέρν' ἢ μούρη τῶν τῆς ράχης τῶν τὸ χρώμα.

Σελάχιμ καὶ Ἐστὸς φριτητῶς τοῦ Πανεπιστημίου
καὶ Ἐστὸς τρελλοὺς ἀπόδρασι ἐκ τοῦ Φρενοκομείου.

Γκαρίσματα Ἐστὸς ποιητῶς καὶ λύρας παραχόρους
καὶ τῶση λῶρδα νῆχωμω ποῦ νὰ μᾶς ἔνε Λῶρδους.

Ἐλίγη δυναμίτιδα Ἐστὸς Μακρῶνομάχους
γιὰ νὰ τινάξουν Ἐστὰ ἴψηλὰ τοὺς παναχίους βράχους.

Εἰς τοὺς βλαστοὺς τοῦ Ἡρακλῆ, ποῦ ἔχρημασε τὸν Λίγα,
νὰ χρεμισθῶν Ἐστὰ βάρβαρα τοῦ Στεφανῆ τοῦ Ψύχα.

Πολλὰς μουτσουναῖς τῆς τιμῆς εἰς μερικὸς τιμῆς
νὰ διακρίνωται μ' αὐταῖς ἀπὸ πολλοὺς βμῆσιους.

Ἐστὸν Φασουλῆ καὶ Περικλῆ μίᾳ τρούμπα μὲ μελάνι
νὰ μουντζουρώνουν τοὺς Ρωμηούς κι' ἐμὲ τὸν μετχιλόβη.

Εἰς ὄλο τὸ Ρωμῆαίκο, ποῦ θούρια τοῦ κῆνω,
τὰ φάσκελα τὰ τακτικά καὶ τρία παραπάνω.

Καὶ ὀλίγας ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Γέννης Ἀιδονόπουλος, γνωστὸς ἀπὸ τὴν πόλιν
καὶ πρώτος τῶν φραγκοραβδῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὄλην,
πολλὰ κασιάρια ἔφερε κῆνορῃ τοῦ γεωμῶς,
ποῦ δὲν τὸ φῆραε εὐκόλα ὁ παροδῆσῃ χρόνος.
Μὲ τὰρα συνταγῆς του κι' ὁ ἄλλοτε του μῆτον,
ὅπου καθεὶς Ἐστὸ κῆψιμο μ' αὐτὸν ἔταν παραβγαίνει,
καὶ ἄσπῃματα ἱσοποῦσε τῆς κοστικῆς περιόρῃ
Ἐστὸυ Βίνεαρ τὸ Κατάστημα, γνωστὸν εἰς τὸ Παρίση.
Τίτομο φραγκοραβδῆκο δὲν εἶναι κατῆ γίλα...
τὸ ραφιμὸ τοῦ ἐντελῆς, τὸ κῆψιμο τοῦ τρέλλα.
Σὲ κῆβει Ἀιδονόπουλος; ... εἶσαι καλὸ κομμῆνος...
οἱ ρῆβει Ἀιδονόπουλος; ... εἶσαι καλὸ ραμῆνος.

Κι' ἐμῆς εἰς γνωστὸν φέρομεν τῶν εὐγενῶν κυρίων
πῶς τὸ ἀρχαῖον καὶ λαμπρὸν τῶν Ἀθηνῶν κορυβῶν,

τὸ φέρον τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Γέννη Φασιμῆδη,
ποῦ εἰ κορυβῆς Ἐστὸ στυγιῆ μὲ στεροστὸ φαλλῆδη,
ὅπου τὸ στυγιῆ ἔβρισκαται τοῦ Χασιφραμῶκου,
Ἐστὸ Ἰγουργῆτον ἀντικῶ τῶν Οἰκονομῆτων...
εἰς τοῦτο οἱ παρῶδες οἱ δὲν πῆνε του κακού,
καθ' ὄλα δὲ εἰς φαίνεται ὡς Εὐρωπαῖον.

Γεωργιάδης ὁ γνωστὸς, τοῦτέλην Παναγιώτης,
ἀντῆ δραστηριοῦτας καὶ μῆλα παρῶσης,
ἔχοντας πρῶτορ ἴγινε ἰδῶ τοῦ Τσανακλῆ,
τοῦ ἐν Καίρῳ Ἑλληνας καὶ πρώτου θεριακλῆ,
ποῦ ἔβρισκαται καὶ εἰς στενάς μὲ τὸν Κεθῆθ σῆσιους
καὶ προμῆθειε δὲ αὐτὸν σοτηρά εἰς τὸν πρώτορ,
βρεθῆτε δ' Ἐπεθῆ χροῦς εἰς ἑλῆς ἐπὶ Ἐκθῆσιους
καὶ τὰ καπνῶ τοῦ ἱακῶνον καπνῶτο καὶ πάντα κῆρον
Τηγῆδ' ἀντίταξ τῆς καὶ ὀθῆς ὀθῆου,
κι' ἔς τρέψῃ ὄρομο κῆνορῃμο ποῦ καὶ λαχταρῆ
εἰς τὸ ἰδῶ Κατάστημα, εἰς τὴν ὀδὸν Σταθίου,
νὰ καταλόθῃ εἰ δὲ ἠῆ σοτηρά μῆ φορῆ.